

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 25 mei 2011 in zaak
nr. 10/44500 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 26 oktober 2006, voor zover thans van belang, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 24 december 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 mei 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het besluit van 26 oktober 2006 herroepen en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris allereerst dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, reeds nu de vreemdeling, op wie artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) van toepassing is, bijna dertien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland verblijft, hij zich in de uitzonderlijke situatie bevindt dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Door aldus te overwegen, heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris niet onderkend dat de enkele omstandigheid dat artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zich duurzaam verzet tegen uitzetting van de vreemdeling naar zijn land van herkomst niet betekent dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel moet worden geacht.
 - 2.1. De in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling in de uitspraak van 10 augustus 2011 in zaak nr. 201012044/1/V1 (www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak volgt dat de grief in zoverre slaagt.
3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de staatssecretaris voor het overige in de grief aanvoert, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank

zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 24 december 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. Paragraaf C4/3.11.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) ziet op de situatie dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan een vreemdeling in de weg staat en tegelijkertijd aannemelijk is dat die vreemdeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Volgens deze beleidsparagraaf wordt door de staatssecretaris bij het nemen van het besluit beoordeeld:

- a. of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van de desbetreffende vreemdeling naar het land van herkomst; en, zo ja,
- b. of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

In de toelichting bij onderdeel b. is vermeld dat een bevestigend antwoord van de toets onder a tot de proportionaliteitstoets kan leiden. Hiervoor dient de desbetreffende vreemdeling aannemelijk te hebben gemaakt dat hij zich in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt. Aan de hand van deze door de desbetreffende vreemdeling aangedragen elementen wordt beoordeeld of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Indien de toets inderdaad tot deze conclusie leidt, en er geen andere grond voor verblijf is, wordt hij uitgenodigd een verblijfsvergunning regulier aan te vragen. Deze aanvraag wordt vervolgens ingewilligd krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

4.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 15 juli 2011 in zaak nr. 201005039/1/V2; www.raadvanstate.nl, dient de staatssecretaris alle door een vreemdeling aangevoerde belangen te betrekken bij de beoordeling of zich een uitzonderlijke situatie voordoet, waarin het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Indien de staatssecretaris geen beleidsregels vaststelt voor een nadere invulling van de criteria aan de hand waarvan hij die beoordeling verricht, dient hij voor elk geval te motiveren dat en waarom in dat specifieke geval voormelde uitzonderlijke situatie niet aan de orde is. Daarbij dient hij inzichtelijk te maken welk gewicht hij hecht aan de door een vreemdeling aangevoerde belangen en deze belangen vervolgens kenbaar, afzonderlijk en in onderlinge samenhang bezien, af te wegen tegen het algemeen belang van de Nederlandse Staat niet te berusten in het verblijf hier te lande van personen op wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is en hen derhalve geen verblijfsvergunning te verlenen.

4.2. De vreemdeling heeft betoogd dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning in zijn geval disproportioneel is. Daartoe heeft hij, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, aangevoerd dat hij psychische klachten heeft, dat zijn gezin lijdt onder zijn ongewenstverklaring, dat hij al sinds 1998 in Nederland verblijft, dat zijn

vrouw en kinderen hier te lande rechtmatig verblijf hebben en dat hij met hen gezinsleven uitoefent, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

4.3. In het besluit van 24 december 2010 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, aangesloten bij voormelde paragraaf C4/3.11.3.4, onder b, van de Vc 2000 en zich op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden, onafhankelijk van elkaar, maar ook in onderlinge samenhang bezien, niet dermate bijzonder zijn dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning in dit geval disproportioneel is. De medische en sociaal-maatschappelijke problematiek van de vreemdeling en zijn gezinsleden hangen immers grotendeels samen met het gegeven dat de vreemdeling al langere tijd zonder verblijfsvergunning in Nederland verblijft. Voorts is volgens de staatssecretaris sprake van een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven. De belangen van de vreemdeling en zijn gezin wegen niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat een persoon op wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is niet in het bezit wordt gesteld van enige verblijfstitel, aldus de staatssecretaris.

4.4. Uit het besluit blijkt dat de staatssecretaris alle door de vreemdeling gestelde belangen heeft betrokken bij de beoordeling of zich de uitzonderlijke situatie voordoet dat het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Gegeven het hiervoor in 4.1 vermelde uitgangspunt, bestaat geen grond voor het oordeel dat hij bij de afweging van deze belangen tegen het algemeen belang dat Nederland geen vluchthaven wordt voor personen op wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is niet in redelijkheid aan het algemeen belang doorslaggevende betekenis heeft kunnen hechten.

4.5. Voor zover de vreemdeling zich nog beroept op bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb en stelt dat de door hem genoemde omstandigheden door de staatssecretaris ten onrechte niet zijn betrokken bij de beoordeling of toepassing moet worden gegeven aan dit artikel, faalt het betoog eveneens. Zoals hiervoor in 4.4. is overwogen, heeft de staatssecretaris alle door de vreemdeling gestelde belangen betrokken bij de beoordeling of sprake is van disproportionaliteit. Gezien de reikwijdte van die maatstaf is voor een nadere beoordeling van de aangevoerde omstandigheden op de voet van artikel 4:84 van de Awb geen plaats.

De beroepsgrond faalt.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 25 mei 2011 in zaak nr. 10/44500;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

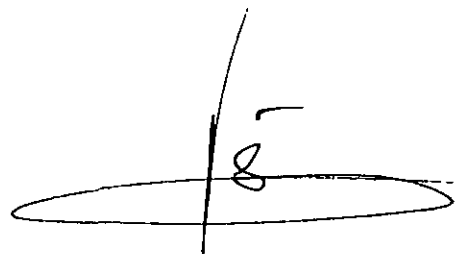
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 februari 2013

314-733.

Verzonden: 6 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser